

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่อง "การวิเคราะห์เนื้อหาวารสารอักษรศาสตร์" มีวัตถุประสงค์ในการศึกษาดังนี้ คือ

๑. เพื่อศึกษาบทความที่ปรากฏในวารสารอักษรศาสตร์ ในด้านลักษณะบทความ ขอบเขตเนื้อหาวิชา และปริมาณบทความในแต่ละสาขาวิชา ตลอดจนประเภทของการอ้างอิงที่ปรากฏในบทความ

๒. ศึกษาผู้เขียนบทความที่มีผลงานในวารสารอักษรศาสตร์ ในด้านคุณวุฒิและหน่วยงานที่สังกัดตามที่ปรากฏในวารสาร

๓. เพื่อพิจารณาบทความที่ปรากฏในวารสารอักษรศาสตร์ว่า ตรงตามวัตถุประสงค์ในการจัดทำเพียงใด

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดแนว เหตุผลสำคัญไว้ว่า

วารสารอักษรศาสตร์ เป็นวารสารวิชาการที่ประกอบด้วยบทความที่มี เนื้อหาเกี่ยวข้องกับภาษาและวรรณคดี เป็นส่วนใหญ่

ในการดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยได้ศึกษาหนังสือ วารสาร เอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง พร้อมทั้งสัมภาษณ์บรรณาธิการ และมีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดทำวารสาร ศึกษา หลักสูตรอักษรศาสตร์บัณฑิต พ.ศ. ๒๕๒๗ และ Graduate School Announcement ๑๙๘๔ - ๑๙๘๕ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างตารางวิเคราะห์เนื้อหา สํารวจและวิเคราะห์ เนื้อหาบทความที่เป็นกลุ่มประชากรทั้งหมด ๒๐๔ บทความ จากวารสารอักษรศาสตร์ตั้งแต่เล่มที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๔ ถึงปีที่ ๑๖ ฉบับที่ ๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๒๗ โดยบันทึกรายละเอียดต่าง ๆ ที่ต้องการลงในแบบบันทึกข้อมูล แบบฟอร์มละ ๑ บทความ ได้แก่รายละเอียดทางบรรณานุกรมของบทความ คุณวุฒิและหน่วยงานที่สังกัดของผู้เขียนบทความ พร้อมทั้งรายละเอียดของการอ้างอิงที่ปรากฏใน

เชิงอรรถหรือบรรณานุกรม จากนั้นนำข้อมูลที่ได้จากการสำรวจและวิเคราะห์ได้ทั้งหมดไปบันทึกรอยคะแนนลงในตารางวิเคราะห์เนื้อหาที่สร้างไว้ รวมคะแนนทั้งหมดของข้อมูลที่ได้จากการสำรวจและวิเคราะห์แล้ว จึงนำมาหาค่าร้อยละ

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์เนื้อหาบทความในวารสารอักษรศาสตร์ ตั้งแต่เล่มที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๕ ถึงปีที่ ๑๖ ฉบับที่ ๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๒๗ รวม ๒๐๔ บทความ สรุปได้ดังนี้

๑) บทความวิชาการที่ปรากฏในวารสารอักษรศาสตร์จำนวน ๒๐๔ บทความ เมื่อจำแนกตามลักษณะของบทความ เป็นบทความที่ผู้เขียนเรียบเรียงขึ้นโดยมีเนื้อหาเป็นวิชาการ โดยอาจนำเสนอความคิดเห็น หรือเขียนขึ้นเพื่อวิจารณ์วรรณกรรมต่าง ๆ มีจำนวนสูงสุด ๑๕๐ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๘๘.๒๔ บทความที่สรุปเนื้อหาทางวิจัยและวิทยานิพนธ์มีจำนวน ๑๕ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๗.๓๕ บทความแปลมีจำนวน ๕ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๒.๔๕ บทความเสนอต่อที่ประชุมทางวิชาการ หรือบทความที่บันทึกถ้อยความจากการบรรยาย มีจำนวน ๓ บทความ และ ๑ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๑.๔๗ และ ๐.๔๙ ตามลำดับ

สำหรับคอลัมน์ที่เสนอข้อความเคลื่อนไหวทางวิชาการของคณะ พบว่า มีปรากฏในวารสารเพียง ๗ ฉบับ จากวารสาร ๒๒ ฉบับ คิดเป็นร้อยละ ๓๑.๘๒

๒) จำนวนเนื้อหาในสาขาวิชาต่าง ๆ พบว่า มีเนื้อหาในสาขาวิชาภาษาไทยมากที่สุด คือ ๔๘ บทความ จากบทความทั้งสิ้น ๒๐๔ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๒๓.๕๓ รองลงมาได้แก่สาขาวิชาประวัติศาสตร์ มีจำนวน ๓๙ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๑๙.๑๒ อันดับที่สามารถได้แก่สาขาวิชาภาษาตะวันตก มี ๓๑ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๑๕.๒๐ อันดับที่ได้แก่สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มี ๒๒ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๑๐.๗๙ อันดับที่ได้แก่สาขาวิชาภาษาศาสตร์ มี ๑๘ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๘.๘๒ สาขาวิชาภูมิศาสตร์และสาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์ มีจำนวนบทความเท่ากันคือ ๑๒ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๕.๘๘ สาขาวิชาปรัชญา มีจำนวนบทความ ๑๐ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๔.๙๐ สาขาวิชาภาษาตะวันออก มีจำนวนบทความ ๖ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๒.๙๔ สาขาวิชาศิลปการละคร มีจำนวนบทความ ๓ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๑.๔๗ เท่ากับจำนวนบทความในสาขาวิชาอื่นซึ่งหมายถึง สาขาวิชาการศึกษา

ในสาขาวิชาภาษาไทย ซึ่งมีจำนวนบทความมากที่สุดนั้น มีเนื้อหาทางด้านโครงสร้างภาษาไทย เป็นจำนวนสูงสุด คือ ๑๔ บทความ จากจำนวนบทความในสาขาวิชาภาษาไทยทั้งสิ้น ๔๔ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๓๔.๕๔ อันดับที่สองเป็นเนื้อหาทางด้านวรรณกรรมร้อยกรองไทย มีจำนวนบทความ ๑๑ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๒๒.๕๒ อันดับสามเป็นเนื้อหาทางการใช้ภาษา มีจำนวนบทความ ๔ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๙.๐๙ และเนื้อหาที่มีจำนวนบทความน้อยที่สุดเพียง ๓ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๖.๘๑ คือวรรณกรรมร้อยแก้วไทย ส่วนบทความในเนื้อหาอื่น ๆ ได้แก่ คติชนวิทยา วัฒนธรรมไทย และวรรณกรรมกับสังคม มีจำนวนบทความรวมกัน ๑๑ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๒๒.๕๒

ในสาขาวิชาประวัติศาสตร์ซึ่งมีจำนวนบทความมากเป็นอันดับที่สองนั้น มีเนื้อหาทางด้านประวัติศาสตร์ไทยมากที่สุด คือ ๒๔ บทความ จากจำนวนบทความในสาขาวิชาประวัติศาสตร์ทั้งหมด ๓๔ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๗๐.๕๘ รองลงมาอันดับที่สองได้แก่ ประวัติศาสตร์เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และประวัติศาสตร์เอเชียใต้ มีจำนวนบทความเท่ากันคือ ๒ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๕.๘๘ อันดับสาม ได้แก่บทความที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ยุโรป ประวัติศาสตร์เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ประวัติศาสตร์รัสเซียและยุโรปตะวันออก ประวัติศาสตร์อเมริกา มีจำนวนเนื้อหาละ ๑ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๒.๙๔ เท่ากับจำนวนบทความที่มีเนื้อหาอื่น คือ ความคิดและวิธีการทางประวัติศาสตร์ ๑ บทความ และองค์การระหว่างประเทศ ๑ บทความ

ในสาขาวิชาภาษาตะวันตก ซึ่งมีจำนวนบทความมากเป็นอันดับสาม มีเนื้อหาทางด้านวรรณกรรมร้อยแก้วฝรั่งเศส สูงสุด คือ ๑๑ บทความ จากจำนวนบทความในสาขาวิชาภาษาตะวันตกทั้งหมด ๓๑ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๓๕.๔๘ อันดับสองได้แก่วรรณกรรมร้อยแก้วเยอรมัน มีจำนวน ๔ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๙๐ และอันดับที่สามได้แก่ วรรณกรรมร้อยกรองเยอรมัน มีจำนวน ๔ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๙๐ อันดับสี่ได้แก่วรรณกรรมร้อยกรองฝรั่งเศส มีจำนวน ๓ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๙.๖๘ เนื้อหาที่มีจำนวนบทความน้อยที่สุด คือ ๑ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๓.๒๓ ได้แก่โครงสร้างภาษาฝรั่งเศส วรรณกรรมสเปน วรรณกรรมอิตาลี ซึ่งเท่ากับบทความในเนื้อหาอื่น คือ วรรณกรรมรัสเซีย และวิวัฒนาการทางความคิดของฝรั่งเศส เนื้อหาละ ๑ บทความ

๓) จำนวนบทความจำแนกตามสาขาวิชาต่าง ๆ ในแต่ละช่วงความรับผิดชอบของ
บรรณาธิการในแต่ละสมัยพบว่า สมัยแรกซึ่งเป็นสมัยที่ ศาสตราจารย์ ม.ร.ว. สุนนชาติ สวัสดิ์กุล
เป็นบรรณาธิการรับผิดชอบในการจัดทำวารสาร ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๕ ถึง พ.ศ. ๒๕๐๗ มีบทความ
ในสาขาวิชาประวัติศาสตร์มากเป็นอันดับที่หนึ่ง มีจำนวน ๑๐ บทความ จากบทความทั้งหมดในช่วงปี
ดังกล่าว ๒๓ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๔๓.๔๘ อันดับที่สองได้แก่สาขาวิชาภาษาไทย มีจำนวน ๖
บทความ คิดเป็นร้อยละ ๒๖.๐๘ อันดับที่สามได้แก่สาขาวิชาภาษาศาสตร์ มี ๒ บทความ คิดเป็น
ร้อยละ ๘.๖๘ สาขาวิชาศิลปการละคร และสาขาวิชาภาษาตะวันออกไม่มีบทความเลย

สมัยที่ ๒ รองศาสตราจารย์ ไพฑูรย์ พงศบุตร เป็นบรรณาธิการรับผิดชอบการจัดทำ
วารสารตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๐ ถึง พ.ศ. ๒๕๑๒ มีจำนวนบทความทั้งหมด ๒๕ บทความ มีบทความใน
สาขาวิชาประวัติศาสตร์ และสาขาวิชาภาษาไทยมากเป็นอันดับที่หนึ่ง มีจำนวน ๗ บทความ คิดเป็น
ร้อยละ ๒๘.๐๐ อันดับที่สองได้แก่สาขาวิชาภาษาตะวันตก มีจำนวนบทความ ๕ บทความ คิดเป็นร้อยละ
๒๐.๐๐ อันดับที่สามได้แก่สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์ ๒ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๘.๐๐ สาขาวิชา
ศิลปการละคร ภาษาตะวันออก และภาษาศาสตร์ ไม่มีบทความเลย

สมัยที่ ๓ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิสุทธิ นุชยกุล เป็นบรรณาธิการรับผิดชอบการจัดทำวารสาร
ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๖ ถึง พ.ศ. ๒๕๑๘ มีจำนวนบทความทั้งหมด ๖๒ บทความ มีบทความครอบคลุมทุก
สาขาวิชาที่เปิดสอนในคณะอักษรศาสตร์ และสาขาวิชาภาษาอังกฤษมีจำนวนบทความมากที่สุด คือ ๑๒
บทความ คิดเป็นร้อยละ ๑๙.๓๕ อันดับที่สองได้แก่สาขาวิชาประวัติศาสตร์ มี ๑๐ บทความ คิดเป็น
ร้อยละ ๑๖.๑๓ อันดับที่สามได้แก่สาขาวิชาภาษาไทย มี ๔ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๖.๔๕

สมัยที่ ๔ รองศาสตราจารย์ ดร. กาญจนา นาคสกุล เป็นบรรณาธิการรับผิดชอบการจัด
ทำวารสารตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๒๒ ถึง พ.ศ. ๒๕๒๖ มีจำนวนบทความทั้งหมด ๗๔ บทความ และครอบคลุม
ทุกสาขาวิชาเช่นกัน สาขาวิชาภาษาไทยมีบทความมากเป็นอันดับที่หนึ่ง มีจำนวน ๒๔ บทความ คิดเป็น
ร้อยละ ๓๐.๓๘ รองลงมาคือ สาขาวิชาประวัติศาสตร์ มี ๑๑ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๘๒ อันดับที่
สามได้แก่สาขาวิชาภาษาศาสตร์ มี ๑๐ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๖๖

สมัยที่ ๕ รองศาสตราจารย์ อธิติมา พิทักษ์ไพรวรรณ เป็นบรรณาธิการรับผิดชอบการจัดทำวารสารตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๒๗ - มีจำนวนบทความทั้งสิ้น ๑๕ บทความ มีบทความในสาขาวิชาภาษาตะวันตกมากเป็นอันดับที่หนึ่ง มีจำนวน ๔ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๖๐-๑๐ อันดับที่สองได้แก่สาขาวิชาภาษาไทย มี ๒ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๓๓ อันดับที่สามได้แก่สาขาวิชาภาษาอังกฤษ สาขาวิชาประวัติศาสตร์ สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์ และสาขาวิชาภาษาศาสตร์ มีสาขาวิชาละ ๑ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๖.๖๗ สาขาวิชาภูมิศาสตร์ สาขาวิชาปรัชญา สาขาวิชาศิลปการละครและสาขาวิชาภาษาตะวันออก ไม่มีบทความเลย

๔) จำนวนผู้เขียนบทความจำแนกตามคุณวุฒิ จากจำนวนผู้เขียนทั้งสิ้น ๑๓๒ คน และเป็นผู้เขียนที่ปรากฏคุณวุฒิ ๑๑๔ คน พบว่า ผู้เขียนในระดับปริญญาโทมีจำนวนสูงสุด ๗๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๔.๕๔ รองลงมาเป็นผู้เขียนในระดับปริญญาเอก ๓๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๕.๗๖ ส่วนผู้เขียนในระดับปริญญาตรีมีเพียง ๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๖.๕๒

๕) จำนวนผู้เขียนบทความที่จำแนกตามหน่วยงานที่สังกัด จากจำนวนผู้เขียนทั้งสิ้น ๑๓๒ คน และเป็นผู้เขียนที่ปรากฏสังกัด ๑๒๐ คน พบว่า ผู้เขียนที่สังกัดจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีจำนวนสูงสุด ๕๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๕.๐๐ และจากผู้เขียนทั้ง ๕๔ คนที่สังกัดจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเป็นผู้เขียนจากคณะอักษรศาสตร์ ๕๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๙๓-๕๔

๖) จำนวนผู้เขียนบทความที่สังกัดคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีจำนวนทั้งหมด ๕๓ คน เป็นผู้เขียนจากภาควิชาภาษาตะวันตกมากเป็นอันดับที่หนึ่งถึง ๒๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๕๑ อันดับที่สองได้แก่ผู้เขียนจากภาควิชาภาษาอังกฤษ ๑๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๒๔ อันดับที่สามได้แก่ผู้เขียนจากภาควิชาภาษาไทย ๑๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๕.๐๕

๗) บทความที่เป็นกลุ่มประชากรทั้งหมด ๒๐๕ บทความ เป็นบทความที่มีการอ้างอิง ๑๓๓ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๖๕.๒๐ และเป็นบทความที่ไม่มีการอ้างอิง ๗๒ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๓๕.๘๐

๘) บทความที่มีการอ้างอิงที่จำแนกตามเนื้อหาวิชาพบว่า สาขาวิชาภาษาไทยมีบทความที่มีการอ้างอิงสูงสุด คือ ๓๑ บทความ จากจำนวนบทความที่มีการอ้างอิงทั้งสิ้น ๑๓๓ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๒๓.๓๐ อันดับที่สองได้แก่ สาขาวิชาประวัติศาสตร์ มี ๒๖ บทความ คิดเป็นร้อยละ

๑๔.๔๔ อันดับที่สามได้แก่สาขาวิชาภาษาตะวันตก มี ๑๔ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๒๔

๔) บทความที่ไม่มีมีการอ้างอิงจำแนกตามเนื้อหาวิชาพบว่า สาขาวิชาภาษาไทยมีบทความที่ไม่มีมีการอ้างอิงสูงสุด คือ ๑๗ บทความ จากจำนวนบทความที่ไม่มีมีการอ้างอิงทั้งหมด ๗๑ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๒๓.๔๔ อันดับที่สองได้แก่สาขาวิชาประวัติศาสตร์ มี ๑๓ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๓๑ อันดับสามได้แก่สาขาวิชาภาษาตะวันตก มี ๑๒ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๑๖.๔๐

๑๐) ปริมาณการอ้างอิงทั้งหมด ๑,๓๖๖ รายการ เมื่อจำแนกตามสาขาวิชาพบว่าสาขาวิชาประวัติศาสตร์มีปริมาณการอ้างอิงสูงสุด ๔๒๔ รายการ คิดเป็นร้อยละ ๓๑.๔๑ อันดับที่สองได้แก่สาขาวิชาภาษาไทย ๒๖๕ รายการ คิดเป็นร้อยละ ๑๙.๔๐ อันดับสามได้แก่สาขาวิชาภาษาศาสตร์ ๑๗๓ รายการ คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๖๖

๑๑) ปริมาณการอ้างอิงที่จำแนกตามประเภทของการอ้างอิง สิ่งพิมพ์ประเภทหนังสือได้รับการอ้างอิงสูงสุด มีจำนวน ๔๘๒ รายการ จากปริมาณการอ้างอิงทั้งหมด ๑,๓๖๖ รายการ คิดเป็นร้อยละ ๖๔.๕๗ บทความจากวารสารและหนังสือพิมพ์ได้รับการอ้างอิงมากเป็นอันดับที่สอง ๒๑๔ รายการ คิดเป็นร้อยละ ๑๖.๐๓ และอันดับสามได้แก่ เอกสาร คือจดหมายเหตุด้านฉบับตัวเขียน เอกสารประกอบการสอน รายงานการประชุม ฯ มีปริมาณการอ้างอิง ๑๗๐ รายการ คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๔๕

๑๒) การวิเคราะห์ประเภทของการอ้างอิงจำแนกตามสาขาวิชา พบว่าบทความในทุกสาขาวิชาใช้การอ้างอิงจากสิ่งพิมพ์ประเภทหนังสือมากที่สุด รองลงมาบทความเกือบทุกสาขายกเว้นสาขาวิชาประวัติศาสตร์ ใช้การอ้างอิงจากวารสารและหนังสือพิมพ์ โดยที่สาขาวิชาประวัติศาสตร์ใช้เอกสาร ซึ่งหมายถึง จดหมายเหตุด้านฉบับตัวเขียน รายงานการประชุม ฯ ในการอ้างอิงมากเป็นอันดับที่สอง และใช้วารสารและหนังสือพิมพ์เป็นอันดับที่สาม

ส่วนการอ้างอิงประเภทสัมภาษณ์ปรากฏในบทความ ๒ สาขาวิชา คือสาขาวิชาภาษาไทย และสาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๓.๔๐ และ ๔.๗๖ ของบทความในแต่ละสาขาวิชาตามลำดับ

อภิปรายผล

ผู้วิจัยได้แยกการอภิปรายผลเป็น ๔ หัวข้อ ดังนี้คือ

๑. เนื้อหาและปริมาณบทความ
๒. ผู้เขียนบทความ
๓. การอ้างอิง
๔. วัตถุประสงค์ของวารสาร

เนื้อหาและปริมาณบทความ

จากการวิเคราะห์เนื้อหาบทความในวารสารอักษรศาสตร์ ตั้งแต่เล่มที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๕ ถึงปีที่ ๑๖ ฉบับที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๒๗ จำนวน ๒๒ ฉบับ มีบทความทั้งสิ้น ๒๐๔ บทความ

จากตารางที่ ๒ พบว่า ปริมาณเนื้อหาของบทความเน้นหนักไปในด้านที่เกี่ยวข้องกับภาษา และวรรณคดี โดยบทความที่มีเนื้อหาในสาขาวิชาภาษาไทย จำนวน ๔๔ บทความ สาขาวิชาภาษาตะวันตก ๓๑ บทความ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ๒๒ บทความ สาขาวิชาภาษาศาสตร์ ๑๘ บทความ และสาขาวิชาภาษาตะวันออก ๖ บทความ รวมเป็นจำนวน ๑๒๕ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๖๑.๒๗ จากจำนวนบทความทั้งหมด ๒๐๔ บทความ ซึ่งเป็นการสนับสนุนแนวเหตุผลสำคัญที่ตั้งไว้ กล่าวคือ ปริมาณเนื้อหาบทความในวารสารอักษรศาสตร์จะมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับภาษาและวรรณคดี เป็นส่วนใหญ่ ทั้งนี้อาจมีสาเหตุดังนี้คือ

ประการที่ ๑ วิชาการด้านภาษาและวรรณคดี ถือเป็นวิชาการพื้นฐานที่สำคัญในสาขาวิชาอักษรศาสตร์ กล่าวคือ วิชาภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาประจำชาตินั้น นิสิตทุกคนจะต้องเรียนและต้องใช้ภาษาไทยให้ได้ดีถูกต้อง ส่วนวิชาภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ เป็นเสมือนกุญแจที่จะไขสู่การค้นคว้าเพิ่มเติม หรือแม้แต่ภาษาอื่น ๆ ล้วนเป็นภาษาสำคัญทั้งสิ้น ซึ่งการจะนำไปใช้ประโยชน์ได้นั้นจะต้องเป็นการเรียนแบบรู้ให้คิดและรู้ให้จริง ดังความมุ่งหมายของคณะอักษรศาสตร์ที่ศาสตราจารย์ รอง ศยามานนท์ กล่าวไว้ว่า "คณะอักษรศาสตร์จะต้องผลิตบัณฑิตที่เก่งภาษาและเป็นผู้นำทางภาษา" ("อักษรศาสตร์ในสายตาของศาสตราจารย์." ๒๕๒๗ . ๒-๓)

ประการที่ ๒ จากสาขาวิชาทั้ง ๑๐ สาขาวิชาที่เปิดให้มีการเรียนการสอนในคณะอักษรศาสตร์ ทั้งในระดับปริญญาตรี และระดับบัณฑิตวิทยาลัยนั้น มีสาขาวิชาทางด้านภาษาและวรรณคดีมากกว่าครึ่งของสาขาวิชาทั้งหมด กล่าวคือ ในระดับปริญญาตรีมีสาขาวิชาทางด้านภาษาและวรรณคดีเป็นจำนวน ๕ สาขาวิชา จากจำนวนทั้งหมด ๑๐ สาขาวิชา (คณะอักษรศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ๒๕๒๗) ในระดับปริญญาโท จากสาขาวิชาทั้งหมด ๑๐ สาขาวิชา เป็นสาขาวิชาทางด้านภาษาและวรรณคดี ๖ สาขาวิชา และในระดับปริญญาเอกซึ่งมีเพียงสาขาเดียวได้แก่สาขาวิชาภาษาไทย (Chulalongkorn University. N.D.)

อาจกล่าวได้ว่า วิชาในคณะอักษรศาสตร์ เน้นทางภาษาและวรรณคดีเป็นส่วนใหญ่ จึงเป็นสาเหตุให้วารสารอักษรศาสตร์บรรจุบทความด้านภาษาและวรรณคดีไว้มาก

ผู้เขียนบทความ

ในด้านผู้เขียนบทความในวารสารอักษรศาสตร์ พบว่าส่วนใหญ่เป็นผู้เขียนจากคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีจำนวน ๔๓ คน จากจำนวนผู้เขียนที่ปรากฏสังกัดทั้งหมด ๑๒๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๗.๕๐ จากผลการวิเคราะห์นี้อาจกล่าวได้ว่า หน่วยงานซึ่งเป็นผู้ผลิตวารสารจะมีผู้เขียนที่สังกัดหน่วยงานนั้นมากที่สุด หรือบทความส่วนมากจะมาจากผู้เขียนที่สังกัดหน่วยงานที่ผลิตวารสารนั้น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชลธิชา สุทธินิรันดรกุล (๒๕๒๑) ของบุณฑรา วิศวไพศาล (๒๕๒๕) ของพรณพิมล กุลบุญ และชลธิชา สุทธินิรันดรกุล (๒๕๒๕) และของวรรณภา โดฬบุญพิงค์ (๒๕๒๖) กล่าวคืองานวิจัยของชลธิชา สุทธินิรันดรกุล เรื่อง "การวิเคราะห์เนื้อหาวารสารห้องสมุดของสมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทย" พบว่าผู้เขียนบทความหลักของวารสารห้องสมุดจะเป็นบุคคลที่ดำรงตำแหน่งสำคัญ ๆ ของสมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทย หรือเป็นบุคคลในคณะกรรมการจัดทำวารสาร งานวิจัยของบุณฑรา วิศวไพศาล เรื่อง "การวิเคราะห์เนื้อหาวารสารพัฒนบริหารศาสตร์" ได้พบว่าผู้เขียนบทความในวารสารพัฒนบริหารศาสตร์ส่วนใหญ่เป็นอาจารย์และนักวิชาการซึ่งสังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ผลิตวารสารที่นำมาศึกษา เช่นกัน งานวิจัยของพรณพิมล กุลบุญ และ ชลธิชา สุทธินิรันดรกุล เรื่อง "สถานภาพวารสารวิชาการที่จัดพิมพ์โดยคณะต่าง ๆ ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" สรุปไว้ว่าผู้เขียนบทความของวารสารวิชาการทั้งหมดเห็นได้ชัดว่าส่วนใหญ่เป็นอาจารย์ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยซึ่งเป็นหน่วยงานที่ผลิตวารสารวิชาการ

ต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยได้ทำการสำรวจ นอกจากนื่องานวิจัยของวรรณา โดพิบูลย์พงศ์ เรื่อง "การวิเคราะห์ เนื้อหาวารสารธรรมศาสตร์" พบว่าผู้เขียนบทความในวารสารส่วนใหญ่เป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์เองเช่นกัน

และจากผู้เขียนที่สังกัดคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งมีจำนวน ๔๓ คนนั้น เมื่อจำแนกตามภาควิชาของผู้เขียน พบว่าผู้เขียนจากภาควิชาภาษาตะวันตกมีจำนวนสูงสุด คือ ๒๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๕๑ ผู้เขียนจากภาควิชาภาษาอังกฤษมีจำนวนมากเป็นอันดับสอง คือ ๑๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๖๘ และผู้เขียนจากภาควิชาภาษาไทยมีมากเป็นอันดับที่สาม คือ ๑๔ คน คิดเป็น ร้อยละ ๑๕.๐๕ ส่วนผู้เขียนจากภาควิชาประวัติศาสตร์มีมากเป็นอันดับที่สี่ คือ ๑๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๘๓ และเมื่อนำจำนวนผู้เขียนอันดับสูงสุดทั้ง ๔ ภาควิชา เปรียบเทียบกับจำนวนอาจารย์ทั้งหมด ในแต่ละภาควิชา ตามที่ปรากฏในหลักสูตรอักษรศาสตร์บัณฑิต พ.ศ. ๒๕๒๗ พบว่าจำนวนผู้เขียนจาก ภาควิชาภาษาไทย ๑๔ คน จากจำนวนอาจารย์ทั้งหมดในภาควิชา ๑๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๒.๓๕ ถือได้ว่าเป็นจำนวนสูงสุด ผู้เขียนจากภาควิชาประวัติศาสตร์ ๑๑ คน จากจำนวนอาจารย์ทั้งหมด ในภาควิชา ๑๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๘.๗๕ สำหรับผู้เขียนจากภาควิชาภาษาตะวันตก ๒๐ คน จากจำนวนอาจารย์ทั้งหมดในภาควิชา ๓๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๘.๘๒ ส่วนจำนวนผู้เขียนจากภาค วิชาภาษาอังกฤษ ๑๗ คน จากจำนวนอาจารย์ทั้งหมดในภาควิชา ๔๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๖.๕๕ ดังนั้น ถ้าจะพิจารณาตามสัดส่วนของคณาจารย์ในภาควิชาแล้ว อาจกล่าวได้ว่า ผู้เขียนจากภาควิชา ภาษาไทย เขียนบทความ เผยแพร่ลงในวารสารอักษรศาสตร์มากที่สุด รองลงมาเป็นอาจารย์จากภาค วิชาประวัติศาสตร์ ทั้งนี้อาจเนื่องจาก ประการแรกคือ ทักษะในการเขียนบทความทางวิชาการ ของอาจารย์จากภาควิชาภาษาไทย และประวัติศาสตร์มีมาก เพราะลักษณะเนื้อหาวิชาการในสอง สาขานี้มีขอบเขตกว้างขวาง เอื้ออำนวยให้อาจารย์ได้แสดงความสามารถ เสนอผลงานทางวิชาการ ได้อย่างเต็มที่ ประการที่สองได้แก่ บรรณาธิการและคณะผู้จัดทำวารสารเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการ ชักชวนคณาจารย์ให้เขียนบทความลงในวารสาร โดยเฉพาะคณาจารย์ร่วมสาขาวิชา ดังในช่วงสมัย ที่ศาสตราจารย์ ม.ร.ว. สุนนชาติ สวัสดิ์กุล เป็นบรรณาธิการซึ่งท่านเป็นอาจารย์สอนวิชาประวัติ- ศาสตร์ และ รองศาสตราจารย์ ไพฑูรย์ พงศะบุตร เป็นบรรณาธิการ แม้ท่านจะไม่ได้เป็นอาจารย์ สอนวิชาประวัติศาสตร์ แต่ท่านก็เป็นอาจารย์ในแผนกวิชาภูมิศาสตร์และประวัติศาสตร์ ตลอดจน ท่านคณบดีในขณะนั้น ศาสตราจารย์ รอง ศยามานนท์ ท่านสนับสนุนงานด้านวารสารอย่างเต็มที่

และท่านยังเป็นอาจารย์สอนวิชาประวัติศาสตร์ด้วย ทำให้ช่วงเวลาดังกล่าวมีบทความในสาขาวิชาประวัติศาสตร์มาก และโดยเฉพาะในช่วงที่ รองศาสตราจารย์ ดร. กาญจนา นาคสกุล เป็นบรรณาธิการวารสารนั้น บทความทางด้านสาขาวิชาภาษาไทยมีจำนวนมากจนเห็นได้ชัด คือเป็นจำนวนถึง ๒๔ บทความ ซึ่งเป็นจำนวนครึ่งหนึ่งของจำนวนบทความในสาขาวิชาภาษาไทยทั้งหมด ๔๘ บทความ

ในบางสาขาวิชาที่มีจำนวนบทความไม่มากนัก มิใช่ว่าคณาจารย์ในสาขาวิชาดังกล่าวขาดความพร้อมหรือตื่นตัวทางวิชาการแต่อย่างใด หากแต่เป็นด้วยเหตุผลที่แตกต่างกัน เช่น ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ได้จัดทำวารสารวิชาการของภาควิชาเอง คือ วารสารบรรณารักษศาสตร์ มีวัตถุประสงค์เพื่อ เสนอบทความทางวิชาการด้านบรรณารักษศาสตร์ สารนิเทศศาสตร์ และสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง และมีกำหนดออกปีละ ๒ ฉบับ ในเดือนมกราคม และกรกฎาคม ซึ่งเป็นสาเหตุที่สำคัญที่ทำให้จำนวนบทความในสาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์ที่ปรากฏในวารสารอักษรศาสตร์มีไม่มากเท่าที่ควร สำหรับสาขาวิชาศิลปการละครนั้น เนื่องจากว่าลักษณะการผลิตผลงานทางวิชาการแขนงนี้จะเน้นไปทางการปฏิบัติมากกว่างานค้นคว้า เรียบเรียง ดังจะเห็นได้ว่าภาควิชาศิลปการละครได้จัดให้มีการแสดงละครในรูปแบบต่าง ๆ อยู่อย่างสม่ำเสมอตลอดมา ซึ่งนับได้ว่าเป็นผลงานทางวิชาการของภาควิชาด้วยเช่นกัน ส่วนในสาขาวิชาภาษาตะวันออก แม้จะมีขอบเขตวิชาที่กว้างขวางครอบคลุมภาษาหลายภาษา ได้แก่ จีน บาลี สันสกฤต และมาเลย์ฯ แต่เนื่องจากตัวอักษรในบางภาษาไม่เอื้ออำนวยต่อการจัดพิมพ์ เช่น ภาษาจีนและญี่ปุ่น ต้องจัดทำลือคตัวอักษรเป็นพิเศษ (วิสุทธิ์ บุษยกุล ๒๕๑๙ : ๑๕๐) ซึ่งเป็นส่วนสำคัญทำให้มีบทความในสาขาวิชานี้น้อย

ในด้านคุณภาพของผู้เขียนบทความ ซึ่งแบ่งออกเป็น ๓ ระดับ คือ ปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก โดยปริญญาโทมีจำนวนมากที่สุด คือ ๗๒ คน ปริญญาเอก ๓๔ คน ทั้งนี้เนื่องจากคณาจารย์ในคณะอักษรศาสตร์มีคุณวุฒิในระดับปริญญาโท เป็นจำนวนสูงแตกต่างจากระดับปริญญาเอก และปริญญาตรีมาก ซึ่งผลการวิจัยนี้แตกต่างจากงานวิจัยของ บุญทา วิศวะไพศาล (๒๕๒๔) ที่พบว่าผู้เขียนบทความในวารสารพัฒนบริหารศาสตร์ส่วนใหญ่มีคุณวุฒิในระดับปริญญาเอก

การอ้างอิง

จากบทความทั้งหมด ๒๐๔ บทความ เป็นบทความที่มีการอ้างอิง ๑๓๓ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๖๕.๒๐ เป็นบทความที่ไม่มีมีการอ้างอิง ๗๑ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๓๔.๘๐ ซึ่งจากผลการวิจัยดังตารางที่ ๑๖ พบว่า เกือบทุกสาขาวิชา มีจำนวนบทความที่มีการอ้างอิงและที่ไม่มีมีการอ้างอิงอยู่ในอันดับที่ใกล้เคียงกัน ทั้งนี้เป็นเพราะ ๑) บทความในระยะแรก ๆ ของการจัดทำวารสาร ส่วนใหญ่จะไม่มีมีการอ้างอิง แม้จะเป็นลักษณะของบทความทางวิชาการก็ตาม ๒) บทความในสาขาวิชาภาษาตะวันตก และภาษาอังกฤษ ที่เป็นการวิเคราะห์วรรณกรรมต่าง ๆ มักจะไม่มีมีการอ้างอิง ๓) บทความแปล บทความที่เขียนขึ้นเพื่อเสนอต่อที่ประชุมทางวิชาการ บทความที่เขียนขึ้นจากประสบการณ์จะไม่มีอ้างอิง

สำหรับปริมาณการอ้างอิงพบว่า บทความในสาขาวิชาประวัติศาสตร์มีปริมาณการอ้างอิงมากที่สุด ๔๒๔ รายการ คิดเป็นร้อยละ ๓๑.๔๑ ทั้งนี้เป็นเพราะ ในการเขียนบทความทางประวัติศาสตร์จะต้องอาศัยการค้นคว้าจากเอกสารและสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ เพื่อนำมาเขียน เรียบเรียงขึ้นเป็นบทความ หรือจะเป็นการประกอบแนวคิดใหม่ของตนเองก็ตาม หลักฐานที่นำมาใช้อ้างอิงจะช่วยสนับสนุนให้บทความนั้น ๆ มีเหตุผล และมีความน่าเชื่อถือได้มากยิ่งขึ้น ประกอบกับหลักฐานอ้างอิงทางประวัติศาสตร์ต่าง ๆ ทั้งที่เป็นสิ่งพิมพ์และเอกสารต่าง ๆ แม้จะมีเป็นจำนวนมาก แต่ก็ได้รับการจัดเก็บอย่างเป็นระบบระเบียบ สะดวกต่อการนำมาใช้ศึกษาค้นคว้า

ประเภทของการอ้างอิง ที่มีการใช้กันอย่างกว้างขวางยิ่งในสาขาวิชาอักษรศาสตร์ คือ หนังสือ ซึ่งมีปริมาณการใช้ถึง ๘๘๒ รายการ จากปริมาณการใช้ทั้งหมด ๑,๓๖๖ รายการ คิดเป็นร้อยละ ๖๔.๕๗ ทั้งนี้เนื่องจากลักษณะวิชาการทางด้านอักษรศาสตร์ ที่มีผู้เคยกล่าวไว้ว่า ประเพณีของมนุษยศาสตร์มิใช่ระบบความคิดที่ผูกติดอยู่กับความ เชื่อในเรื่องของความก้าวหน้า (progress) การศึกษาวิทยาการทางมนุษยศาสตร์จะ เริ่มต้นด้วยการศึกษาต้นแบบโบราณ (เจตนา นาควิชระ ๒๕๒๕ : ๔๗-๔๘) กล่าวคือ วิชาการด้านอักษรศาสตร์นี้ไม่จำเป็นต้องใช้ข้อมูลที่เป็นเรื่องที่ทันต่อเหตุการณ์มาก ๆ ดังเช่นทางด้านวิทยาศาสตร์ หากแต่ต้องการข้อมูลที่เป็นที่ยอมรับและเชื่อถือได้แล้ว ดังนั้น หนังสือจึง เป็นสิ่งพิมพ์ที่มีการใช้เพื่อการอ้างอิงมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ คลิฟ โจนส์, ไมเคิล แชนแมน และ พาเมลา คาร์ วูดส์ (Jones, Chapman and Woods 1972 : 140) ในเรื่อง "The Characteristics of the

Literature Used by Historians" และ เดวิด เบเกอร์ (Baker 1978 : 191) ในเรื่อง "Characteristics of the Literature Used by English Musicologists" ที่สรุปได้ว่างานเขียนทางด้านประวัติศาสตร์และดนตรี ซึ่งเป็นสาขาหนึ่งในมนุษยศาสตร์ อ้างถึงวารสารเป็นส่วนน้อย แต่อ้างถึงหนังสือเป็นส่วนใหญ่

วัตถุประสงค์ของวารสาร

แม้ว่าวัตถุประสงค์ในการจัดทำวารสารในช่วงบรรณาธิการ ๓ ท่านแรกมิได้กำหนดไว้อย่างแน่ชัด หากเมื่อประมวลจาก "คำนำ" และ "บทบรรณาธิการ" พบว่ามีแนวทาง เช่นเดียวกับวัตถุประสงค์ทั้ง ๓ ประการของวารสารในปัจจุบัน ดังนี้คือ

๑. เผยแพร่ความรู้ในสาขาวิชามนุษยศาสตร์
๒. เผยแพร่ผลงานวิชาการและงานวิจัยของอาจารย์และนิสิตคณะอักษรศาสตร์
๓. เผยแพร่กิจกรรมทางวิชาการของคณะอักษรศาสตร์

จากการวิเคราะห์เนื้อหา แสดงให้เห็นว่า บทความที่นำมาลงพิมพ์ในวารสารอักษรศาสตร์ล้วนมีเนื้อหาอยู่ในสาขาวิชาที่เปิดสอนในคณะอักษรศาสตร์แทบทั้งสิ้น คือ มีจำนวนบทความถึง ๒๐๑ บทความ จากจำนวนบทความทั้งสิ้น ๒๐๔ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๔๘.๕๓ และมีเพียง ๓ บทความ หรือคิดเป็นร้อยละ ๑.๔๗ ที่มีเนื้อหาซึ่งไม่สามารถจัดเข้าไว้ในสาขาวิชาใดในคณะอักษรศาสตร์ อนึ่ง แม้ว่าจะตรงตามวัตถุประสงค์ในข้อแรกที่เป็นการเผยแพร่ความรู้ในสาขาวิชามนุษยศาสตร์ ซึ่งคำว่ามนุษยศาสตร์ในที่นี้ครอบคลุม เฉพาะสาขาวิชาที่มีการเรียนการสอนในคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (กาญจนา นาคสกุล, สัมภาษณ์ . ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๔) แต่ขอบเขตของมนุษยศาสตร์นั้นยังหมายรวมถึงสาขาวิชาอื่น ๆ อีกได้แก่ สถาปัตยกรรม วิศวกรรม วิทยาศาสตร์ ศิลปะ (Bird 1974 : 1179-1183) และคณิตศาสตร์ ("Humanities." Webster's Third New International Dictionary of the English Language II : 1100-1101) ดังนั้น ถ้าจะพิจารณาถึงด้านมนุษยศาสตร์แล้ว วารสารอักษรศาสตร์ยังขาดเนื้อหาอีกหลายสาขาวิชาทางด้านนี้ จึงจะครอบคลุมตามวัตถุประสงค์ข้อแรก

สำหรับในข้อ ๒ เพื่อเป็นการเผยแพร่ผลงานวิชาการและงานวิจัยของอาจารย์และนิสิตคณะอักษรศาสตร์นั้น บทความทุกบทที่ปรากฏในวารสารอักษรศาสตร์ล้วน เป็นบทความวิชาการทั้งสิ้น

และงานวิจัยที่กล่าวถึงนั้น อาจจะมีจำนวนบทความไม่มากนัก ทั้งนี้เนื่องจากงานเขียนที่มีลักษณะ เป็นงานวิจัยเพิ่งมีปรากฏอย่างสม่ำเสมอในวารสารตั้งแต่ปีที่ ๑๑ ฉบับที่ ๑ มกราคม ๒๕๒๒ เป็นต้นมา ภายใต้ส่วนที่เรียกว่า "บทความวิจัย" ซึ่งมีจำนวน ๑๕ บทความ (จากตารางที่ ๑) และเมื่อวิเคราะห์ในส่วนของผู้เขียนบทความ (ตารางที่ ๑๕) พบว่าผู้เขียนส่วนใหญ่จำนวน ๔๓ คน จากจำนวนผู้เขียนที่ปรากฏสังกัด ๑๒๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๗.๕๐ เป็นคณาจารย์จากภาควิชาต่าง ๆ ในคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และในจำนวนนี้เป็นนิสิตคณะอักษรศาสตร์ ๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๖.๔๕ ซึ่งเป็นการยืนยันให้เห็นว่า วารสารอักษรศาสตร์ส่งเสริมให้อาจารย์และนิสิตได้เสนอผลงานทางวิชาการ เพียงแต่ว่าผลงานทางวิชาการของนิสิตยังมีเป็นจำนวนน้อย

นอกจากนี้วารสารอักษรศาสตร์ยังมีวัตถุประสงค์ในการเผยแพร่กิจกรรมทางวิชาการของคณะด้วย จากการสำรวจวารสารอักษรศาสตร์ตั้งแต่เล่มที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๐๕ จนถึงปีที่ ๑๖ ฉบับที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๒๗ จำนวน ๒๒ ฉบับ พบว่ามีปรากฏบ้างแต่ไม่สม่ำเสมอ มีปรากฏเพียง ๗ ฉบับ จากจำนวนวารสารทั้งหมด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะขาดผู้ประสานงานส่งข่าวคราวจากภาควิชาต่าง ๆ ซึ่งผู้ประสานงานนี้อาจเป็นบุคคลในกองบรรณาธิการ หรือแต่งตั้งผู้ประสานงานพิเศษจากภาควิชาต่าง ๆ เพื่อการส่งข่าวคราวโดยเฉพาะ ซึ่งกิจกรรมทางวิชาการต่าง ๆ เหล่านี้อาจเป็นเรื่องภายในคณะ แต่ก็อาจเป็นประโยชน์ต่อบุคคลทั่วไปได้ด้วย

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะต่อบรรณาธิการ ดังนี้

๑. จากการวิจัยพบว่า บทความในวารสารอักษรศาสตร์ส่วนใหญ่จะมีเนื้อหาในสาขาวิชาภาษาไทย ประวัติศาสตร์ ภาษาตะวันตก และภาษาศาสตร์ ส่วนสาขาวิชาที่มีบทความน้อยหรือที่ไม่มีไม่สม่ำเสมอ ได้แก่ สาขาวิชาภาษาตะวันออก และสาขาวิชาศิลปการละคร คณะผู้จัดทำวารสารควรจะหาวิธีเชิญชวนให้คณาจารย์หรือผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาต่าง ๆ ดังกล่าว ให้ความร่วมมือในการเขียนบทความส่งมาลงพิมพ์เผยแพร่ในวารสาร เพื่อเป็นการเผยแพร่ข้อคิดเห็นหรือผลงานวิจัยค้นคว้าที่ให้ความรู้แก่วงการศึกษา หรือถ้าเป็นไปได้อาจจัดทำวารสารซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับสาขาวิชาใดสาขาหนึ่งตลอดทั้งเล่ม เช่น ฉบับภาษาไทย ฉบับศิลปการละคร เป็นต้น หมุนเวียนกันไปทุกภาควิชา เพื่อให้วารสารอักษรศาสตร์มีบทความที่ครอบคลุมทุกสาขาวิชาที่เปิดสอนในคณะอักษรศาสตร์ให้มากที่สุด

เท่าที่จะทำได้ นอกจากนี้วารสารยังขาดเนื้อหาที่เป็นการเผยแพร่กิจกรรมทางวิชาการของคณะ
อักษรศาสตร์ ดังนั้นควรจะได้มีการเพิ่มเนื้อหาในส่วนนี้ เพื่อให้ตรงตามวัตถุประสงค์ในข้อที่ ๓
ที่ตั้งไว้

๒. เพื่อให้วารสารอักษรศาสตร์มีบทความครอบคลุมสาขาวิชาต่าง ๆ ทางด้านมนุษยศาสตร์
ดังที่ปรากฏในวัตถุประสงค์ข้อแรก คณะผู้จัดทำวารสารควรจะหาวิธีเชิญชวนนักวิชาการ หรือผู้เชี่ยวชาญ-
ชาญในสาขาวิชาอื่น ๆ ที่อยู่ในขอบข่ายของวิชาการมนุษยศาสตร์ อาจเป็นบุคคลภายในหรือภายนอก
มหาวิทยาลัย ให้เขียนบทความส่งมาลงพิมพ์ในวารสารอักษรศาสตร์ เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์
ที่กำหนดไว้ให้มากยิ่งขึ้น

๓. เพื่อช่วยให้การค้นหาค้นหาบทความในวารสารอักษรศาสตร์ได้โดยสะดวก คณะผู้จัดทำ
วารสารควรจะทำดัชนีรวมในแต่ละปีอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งอาจทำในรูปตรรกษณีย์ผู้เขียนบทความ
ตรรกษณีย์ชื่อบทความ หรือตรรกษณีย์เรื่อง โดยอาจขอความร่วมมือในการจัดทำจากหน่วยงานที่มีความ
เชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว เช่น ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ หรือสถาบันวิทยบริการ แห่งใดแห่งหนึ่ง
อนึ่ง การจัดทำดัชนีนี้ ได้มีปรากฏมาบ้างแล้วเป็นครั้งคราว ได้แก่ วารสารในปีที่ ๑๕ ฉบับที่ ๑
มกราคม ๒๕๒๖ มีตรรกษณีย์ผู้แต่ง ครอบคลุมบทความในวารสารตั้งแต่ปีที่ ๑๑ ถึงปีที่ ๑๔ และวารสาร
ในปีที่ ๑๕ ฉบับที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๒๖ มีตรรกษณีย์ผู้แต่ง และตรรกษณีย์ชื่อเรื่อง ของบทความในฉบับ

๔. การพิจารณาคัดเลือกบรรณาธิการ ควรจะได้หมุนเวียนไปตามภาควิชาต่าง ๆ
เพราะบรรณาธิการมีส่วนในการชักชวน เพื่อนร่วมสาขาวิชาให้ช่วย เขียนบทความได้มากขึ้น การหมุน
เวียนดังกล่าวจะช่วยใหวารสารอักษรศาสตร์มีเนื้อหาในสาขาวิชาต่าง ๆ สมดุลย์กันมากขึ้น

ศูนย์วิจัยไทยศึกษา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

๑. ควรจะมีการศึกษาสำรวจถึงการนำบทความในวารสารอักษรศาสตร์ไปใช้ประกอบการศึกษา โดยอาจจะส่งแบบสอบถามให้แก่คณาจารย์ และนักศึกษาในคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รวมทั้งสถาบันอื่น ๆ ที่มีการเรียนการสอนในวิชาการด้านอักษรศาสตร์ หรือมนุษยศาสตร์ เพื่อสำรวจว่าได้มีการนำบทความจากวารสารอักษรศาสตร์ไปใช้เพื่อประกอบการศึกษาในระดับอุดมศึกษามากน้อยเพียงใด

๒. ควรจะได้มีการสำรวจและวิเคราะห์เนื้อหาของบทความในวารสารทางด้านอักษรศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ ที่จัดทำโดยสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาต่าง ๆ ในด้านของวัตถุประสงค์ในการจัดทำ เนื้อหาวิชา ผู้เขียนบทความ ตลอดจนการอ้างอิงที่ปรากฏ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย